

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biurul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminea.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Botezul Domnului.

Isus la 30 ani a început să desăvârșască opera mareașă, pentru care s'a făcut om. De acum tot pasul făcut de El, este o pildă de urmat, pentru cei cari doresc fericirea vecinică. Și fiindcă ori ce curățire se face cu apă, iar sufletul omenesc a fost murdărit prin păcat, vine El — cel fără de păcat, — ca întru toate să ne fie pildă de urmat și să botează cu apă. Și înainte de aceasta s'au botezat oamenii cu apă, — doar

Ioan Botezătorul, înainte vestitorul lui Hristos încă a botezat însă din acest botez a lipsit ceva și lipsa aceasta au simțit-o și oamenii și Botezătorul. El a și zis norodului: după mine vine acela, care vă va boteza pe voi cu apă și cu Spiritul Sfânt.

Și într'o zi stătea Ioan cu ceata acelora, cari fiind învățăceii lui, așteptau pe Mesia. În rugăciuni și pocăință au petrecut, când văd apropiindu-se de ei un om. Umilință, bucuria sfântă și nespūsă demnitate este scrisă pe fața Lui. Ioan parcă vede crucea cea grea pe spatele acestui om și mintea lui se luminează și înțelege. Măinile și-le întinde cătră El, dragoste nemărginită se oglindește pe fața lui și-L arată celorlalți: Iată mielul lui Dzeu, cela ce ridică păcatul lumii. Acesta este Mesia cel cu dor așteptat. Și simțește un dor, ca să se arunce înaintea Lui în apă, ca el să fie cel dintâi dintre oameni, botezat nu numai cu apă, dar și cu Spiritul Sfânt. Dar se neliniștește văzând fața umilită alui Hristos. Neliniștea lui numai crește, când aude dorința lui Isus, că voiește să fie botezat de el. Cum? Eu sluga să te botez pe Tine, Stăpânul meu? Doar mie mi-se cade, să fiu botezat de Tine. Dar Isus cu blândețe îl dojenește: lasă acum aceste, nouă ni se cade să împlinim toată dreptatea. Ioan sim-

tește porunca dumnezeiască și-L botează pe Isus.

Atunci cerul s'a deschis. Și cerul până atunci a fost închis înaintea tuturor, numai la botezul Domnului s'a deschis. Prin botez Isus ne-a deschis tuturor porțile cerului, ne-a deschis calea către fericire. Cine merge în cer? Întrebă toți înaintea Lui și răspuns nu au primit. Noi cei botezați cu botezul lui Hristos, știm că cerul este al nostru, știm, că porțile sunt deschise, căci Isus prin botezul său ne-a arătat, că primul pas cătră fericire este botezul, fără de care nu este iertare de păcate, deci nici mântuire.

Și Spiritul Sfânt în chip de porumb s'a coborît spre El. Indată după deschiderea cerului s'a coborît și Spiritul Sfânt, precum se coboară peste toți, cari primesc botezul. O nemărginită înțelepciune alui Dzeu, care ne-ai arătat nouă pe Spiritul Sfânt, care ne sfintește, ne întărește, dă-ne ca porumbul, care în sf. Botez ne aduce nouă ramura de măslin al păcii, pururea să incunjure în zborul său sufletul nostru!

Și glas din cer s'a auzit: Acesta este fiul meu cel iubit. Acest om, care la vedere ține pocăință, care având trup omenesc se pare că este păcătos, acest umilit este fiul meu cel iubit. Parc'ar zice Dzeu: așa să fiți voi toți, cari voiți să fiți fiii mei. Căci Dzeu iubește pe Fiul său, precum iubește și pe aceia, cari umblă în cărările Lui. Cât de mare fericire! Dacă botezându-mă îl urmez pe Hristos, sunt fiul iubit al lui Dzeu. Căci doar și pe mine mă iubește, mă iubește, căci doar Spiritul său mi l-a dat; și la botezul meu s'a deschis cerul și s'a coborît Spiritul Sfânt și m'am făcut fiul lui Dzeu.

Hristoase Dumnezeule, dă darul tău nouă, ca haina cea albă câștigată în botez să-o purtăm nepătată; dă, ca cerul deschis la

Botezul Dlui să nu ni se închidă, dă, ca pururea să auzim sunetul aripelor Porumbului zburând în jurul nostru; dă ca să ne facem vrednici de glasul lui Dzeu: acesta este fiul meu cel iubit.

Titus Berinde

Foloasele s. Taine a Botezului.

Induratul Dumnezeu nici după căderea strămoșilor noștri, Adam și Eva, în păcatul neascultării, n'a lăsat neamul omenesc să piară sufletește, ci din iubire nemărginită, din multă și marea Sa îndurare a trimis din Sâmurile Sale veșnice pe pământ, pe Unul născut Fiul Său, carele a luat chipul robului întrupându-se din Preacurata Fecioară Maria. Deoarece omul este format din trup și din suflet, pentru aceea puternicul Dumnezeu—Fiul a voit ca sufletul omului să se curățească și lumineze prin harurile Spiritului Sfânt, iar trupul să fie spălat și curățit de păcatul strămoșesc cu apă, deci a venit la apa Iordanului și s'a botezat dela s. Ioan Botezătorul, cu care ocaziune a instituit și rânduit s. Taină a Botezului.

Isus Hristos nu s'a botezat pentru Sine, că El este preasfânt și fără umbra păcatului, ci pentru noi, ca să ne arate chipul și calea mântuirii și să ne deschidă drumul spre împărăția cerului închisă prin păcatul strămoșesc, așa dar s. Botez se chiamă și este cheia împărăției cerești fără, care nimeni nu poate intra acolo.

S. Botez se chiamă lumină, căci luminează sufletul omului și-l scoate din întunerecul muncilor de veci, se chiamă vestmânt fără de moarte, care șterge păcatele omului și-l îmbracă cu viața fericită nemuritoare, este baie de-a doua naștere, căci spală și curățește pe om de toate păcatele lui, ca și cum omul s'ar naște de al doilea rând, scutit de păcate.

La botezul lui Isus Hristos nu s'au deschis ceriurile pentru Dânsul, că Sfinția Sa era pururea una cu Părintele Său din cer, ci s'a deschis pentru noi, ca să știm și să cunoaștem, că precum s'a închis cerul omului celui dintâiu, lui Adam și prin dânsul nouă tuturor, așa prin botez se deschide din nou cerul pruncului botezat.

De am putea vedea cu ochii trupești, — care lucru este cu neputință, — ci numai cu ochii cei sufletești putem vedea ce se întâmplă atunci când pruncul se botează, am vedea deschizându-se cerurile și pe Spiritul sfânt pogorându-se peste dânsul.

Când a făcut Moisi pentru locașul lui Dumnezeu cortul Legii, a făcut și un vas de spălare din oglinzile femeilor, în care vas se spălau preoții, când trebuia să între în acest cort, ca să aducă jertfă lui Dumnezeu.

Acest cort este biserica creștină-catolică vasul de spălare reprezintă s. Taină a botezului, pentru că ori care om voiește să între în sânul bisericii creștine catolice, ca să se inchine pe sine lui Dumnezeu, întâi trebuie să se spele prin sfântul botez de necurăția sufletească, adică de păcatul strămoșesc și de orice pată și murdărie sufletească făcută până la botez. Cortul acela înseamnă și împărăția cerului, cum zicea Psalmistul: „Cât sunt de iubite locașurile Tale Doamne al Puterilor;” deci omul necredincios și nebotezat nu poate să între întru împărăția cerului, pentru că Hristos a spus: „Cine nu se va naște din apă și din Spirit nu va putea să între întru împărăția lui Dumnezeu.”

Văzut-a prorocul Zaharia (c. 4, 2.) un sfeșnic de aur, pe care erau șapte făclii. Sfeșnicul acela asemenea închipuia sfânta biserică catolică, iar cele șapte făclii închipuiră cele 7 taine a Legii Nouă, cari taine pururea se află în aceasta una sfântă catolică și apostolică biserică.

Prima taină a acestei biserici este sfântul botez, de care pomenește Hristos grăind: „Cel ce va crede și se va boteza, acela se va mântui, iar cel ce nu va crede, se va osândi.”

Materia sau lucrul botezului este apa, subiectul botezului este omul nebotezat, forma botezului sunt cuvintele: „Botează-se robul lui Dumnezeu (sau serva lui Dumnezeu) în numele Tatălui și al Fiului și al Spiritului sfânt, iar ministrul acestei taine este ori și care om cu mintea sănătoasă, ajuns la anii priceperii, care trebuie să aibă intenția curată de a boteza conform orânduielei s. biserici catolice.

Folosul botezului este, că în ceasul când se botează pruncul, se curățește de păcatul strămoșesc, întru care se nasc toți oamenii, după cuvântul Psalmistului: „Că iată întru fărădelegi m'am conceput și întru

„păcate m'a născut maica mea;” apoi cine se botează, acela întru Hristos se îmbracă. S. Pavel Apostolul zice: „Câți în Hristos v-a-ți botezat în Hristos v-a-ți și îmbrăcat.” Cine se botează, acela se face trupul lui Hristos, care este sfânta biserică catolică, după cum scrie s. Apostol Pavel: „Noi toți într'un trup ne-am botezat.” Precum s'a pogořit Spiritul sfânt pe Hristos în apa Iordanului, în chipul porumbului așa asupra celui ce se botează se pogoară în mod tainic Spiritul sfânt și se sălășluiește în inima lui, precum zice iară Apostolul neamurilor: „Trimise Dumnezeu pe Spiritul Fiului Său în inimile noastre, carele strigă: „aba! Părinte!” Cine se botează acela se face Fiul lui Dumnezeu, precum a rostit Dumnezeu Tatăl la botezul Fiului: „Acesta este Fiul meu cel iubit, întru Carele bine am voit.”

Pentru aceea noi creștinii botezați în numele sfintei Treimi, să nu spurcăm s. Taină a botezului cu gânduri și cu fapte rele, ci învățătura lui Hristos să-o urmăm, mântuirea sufletului să o agonisim, de lucrurile diavolești să ne ferim, să fim mulțumitori lui Hristos, care din iubire nemărginită față de neamul omenesc a instituit s. Taină a Botezului.

Darie Vlad.

Bucurie sufletească.

„Bucurie mare vă vestesc azi vouă, care va fi la tot norodul, că s'a născut vouă Mântuitor” vestise odinioară îngerul Domnului păstorilor din Viflaim; așa bucurie mare vă vestesc azi vouă tuturor dreptcredincioșilor creștini catolici, că cinci oi pierdute, prinse în mrejele înșelătoarei și ră-tăcătoarei sectă „pocăită” din parohia Sighet, cari recunoscându-și marea greșală făcută, simțind remușcarea sufletelor, convingându-se, că numai „un Dumnezeu, o credință și un botez este” și că Adevărul numai în biserică creștină catolică se află, după 9 ani petrecuți în „laturea și umbra morți sufletești,” din libera voință sau hotărît a se întoarce îndărăt la sânul dulcinei mame părăsite, la sânul s. noastre biserici catolice.

Vasile Popovici, soția sa: Ioană, soacra sa și copiii: Vasile de 7 ani și Ioan de 5 ani, din hotarul parohiei Sighet numit: „Valea scufundoasă,” la rugarea lor proprie

au dovedit cu fapta, că mai mare bucurie este în cer, pentru un păcătos, care se întoarce, decât de 99 de drepți, cărora nu le trebuie întoarcere.

În 26 Dec. a. c. a doua zi de s. Crăciun la ora 3 după amiază, prezentându-mă la casa susnumiților, am aflat peste o sută de buni credincioși de-ai noștri adunați, pentru a participa la aceasta bucurie sufletească.

Fiecare bun creștin, bărbați și femei s'au întrecut unul pe altul cu darurile lor, ce le-au adus pentru sărbătorii punându-le la dispoziția lor.

După o cuvântare acomodată acestei solemnități, care a pătruns adânc sufletele asistenților, Soțul și Soția a făcut din nou mărturisirea credinței catolice, iar drăgălași prunci: Vasile și Ioan, cari încă nu erau botezați, după ce au rostit toate rugăciunile după preotul botezător, separat au fost botezați cu asistența zeloșilor lor nași, — părinți sufletești, — cari prunci după terminarea actului s. botez, cu lacrimi de bucurie au sărutat mâinile preotului, a nașilor și a părinților, mulțumindu-le pentru marele dar primit în s. Taină a Botezului, de a fi membrii vii a bisericii catolice și cetățeni ai împărăției cerului.

La cuvintele de încheiere a preotului botezător, fețele îmbujorate de veselie, ochii plini de lacrimile mulțumirii și sufletele mângăiate de întoarcerea celor greșiți, au fost cea mai fidelă icoană al acestui mare și însemnat praznic de „mântuire sufletească.”

Laudă și recunoștință se cuvine acestor părinți întorși la adevărata biserică a lui Hristos, pentru sincera și publica lor întoarcere dela calea rătăcirii; cinste li se cuvine și vrednici sunt ca numele lor să se publice, pentru că pe scumpele lor odrasle nu le-a lăsat în calea pierzării și îndărătniciei sufleteștii. Laudă și mulțumită aduc pe aceasta cale evlavioșilor nași, cari cu bucurie au primit sarcina onorifică de a fi părinți sufletești pruncilor încreștinați; recunoștință, mulțumiri și laude aduc bunilor noștri credincioși din Sighet, pentru darurile oferite celor sărbătorii și pentru zelul neobosit, ce-l dovedesc totdeauna în apărarea dreptei noastre credință catolică, în mijlocul atâtor ispite și primejdii, când „lupii răpitori” umblă și cearcă cu mârșave mijloace a duce la peire sufletele celor slabi în credință.

După terminarea actului de botez s'a încins o adevărată nunță de veselie, prezidând în fruntea mesei cei doi micuți miri ai bisericii lui Hristos având lângă dânsi pe scumpii lor nași.

Protopop Dariu Vlad.

Calea fericirii.

(Urmare.)

Cele trei virtuți — numite teologice — ne sunt date nouă, într'un anumit grad și noi datori suntem să le cultivăm și să nu le lăsăm să se părăjinească și să se șteargă din sufletul nostru. Prima virtute este credința. Noi trebuie să credem ceace ne-a descoperit Dumnezeu fie pe cale vizibilă și directă, fie pe cea invizibilă și indirectă prin biserică, dar nu trebuie să ne aplecăm și să ne supunem tuturor credințelor deșarte, răspândite de răuvoitorii noștri, și de dușmanii lui Dumnezeu și ai bisericii sale.

Nu trebuie să credem toate năzbântiile și minciunile rătăciților sectari, căci ei lucrează pentru usurprarea credinței adevărate și singură mântuitoare, propagată de către biserică catolică, întemeiată de însuși Isus Hristos, pe piatra fundamentală, pe sf. Petru.

„Fără de credință este cu neputință a plăcea lui Dumnezeu, căci dator este celce se apropie la Dumnezeu, să creadă cumcă este.” (Evrei 11, 6.) Credința adevărată este deci, de necesitate absolută.

Cuvine-să deci ca buni creștini, să nu păcătuiim contra credinței nici cu necredință, nici cu erezie, nici cu nepăsare față de credință — ceiace se observă la foarte mulți dintre noi, — ci să ne rugăm Celui de sus,

pentruca să nu ne pierdem acest mare dar ală de necesar pentru câștigarea fericirii vecinice.

Al doilea diamant strălucitor al sufletului nostru, prin care ne putem lumina calea fericirii vecinice, este speranța. Dători suntem să sperăm în Dumnezeu și în fericirea vecinică, pentru meritele nespuse de mari ale lui Isus Hristos, a Preacuratei Vergure Maria și a celorlalți sfinți. Cumcă Speranța ne este absolut de lipsă pentru câștigarea fericirii vecinice, ni-o spune atât Vechiul cât și Noul Testament prin cuvintele: „Toate neamurile să aibă nădejde în Domnul.” (Psalm 61, 9.) „Nădăjduiește spre Domnul și fă bunătate . . . și te vei paște întru bogăția Lui.” (Psalm 36, 3) și „Desăvârșit să nădăjduiești spre darul, care se aduce vouă prin arătarea lui Isus Hristos.” (I. Petru 1, 13).

Să nu ne pierdem speranța nici când am făcut rău, căci nimic nu este cu neputință lui Dumnezeu; să nu cădem în desnădejde când am făptuit ceva rău, ceva păcat, căci atunci când am căzut în desnădejde, pierirea ne este sigură și o să păfim cași Cain și Iuda cari din neștiință au căzut în desnădejde. Să fim siguri, că dacă acești doi nefericiți și-ar fi cerut iertare pentru faptele lor, pocăindu-se, ar fi fost iertați și lăsați să viețuiască în pace.

În fine al treilea diamant, a treia piatră scumpă a sufletului nostru este iubirea. Iubirea cași credința și speranța, este absolut necesară pentru ajungerea țintei noastre ultime. Noi trebuie să iubim pe Dumnezeu mai presus de toate, dar să nu-L iubim numai de formă, ci trebuie să-i îndeplinim voia Lui, făcând numai fapte bune.

Petru Bologna

(Va urma.)

Calendar săptămânal.

10—16 Ianuarie 1932.

10. Dumineca după Botezul Domnului. (Ev. d. Mat. 4, 12—19) P. Grigorie Ep. Nistei, Domițian, Marțian.
11. Luni Cuv. Teodisie
12. Marți S. M. Tatiana † 222
13. Miercuri SS. MM. Ermil și Stratonice
14. Joi SS. PP. uciși la Sinai și Raith
15. Vineri Cuv. PP. Pavel Tebul și Ioan Colibașul
16. Sâmbătă Inchinarea onor. lanț al sf. Ap. Petru.